

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 558/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Matejom Oslackým, advokátom, Jarabinkova 8E, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní sp. zn. BA-6S/102/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom správneho súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Žiada priznať mu finančné zadosťučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ sa správnu žalobou doručенou 13. mája 2022 domáhal na správnom súde preskúmania a zrušenia rozhodnutia Centra právnej pomoci – Kancelárie Bratislava (ďalej aj „CPP“ alebo „žalovaný“) sp. zn. KaBA/8761/2022, ČRZ: 41438/2022 z 13. apríla 2022 o nepriznaní nároku sťažovateľovi na poskytnutie právnej pomoci vo veci podania správnej žaloby proti inému rozhodnutiu CPP č. KaBa/7690/2022, ČRZ: 27274/2022.

3. Správny súd výzvou z 26. mája 2022 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, žalovaného vyzval na vyjadrenie sa k žalobe a na predloženie spisov. Sťažovateľ 21. júna 2022 doručil správne mu súdu vyjadrenie, že v konaní je oslobodený od platenia súdnych poplatkov *ex lege*. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným správne mu súdu 22. júna 2022. Vyjadrenie žalovaného bolo 13. júla 2022 doručené sťažovateľovi prostredníctvom jeho advokáta. Vzhľadom na stručnosť vyjadrenia žalovaného sťažovateľ nevyužil právo na predloženie repliky. Rozsudkom z 29. mája 2025 správny súd žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku správneho súdu sťažovateľ podal 6. augusta 2025 kasačnú sťažnosť.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uvádza, že prvotné úkony súd vykonával plynule, následne zostal vo veci dlhodobo nečinný a táto nečinnosť s výnimkou nadbytočného pokynu na rozhodnutie o oslobodení od súdneho poplatku trvá až do súčasnosti a spolu predstavuje už viac ako 29 mesiacov, pričom samotné súdne konanie trvá už viac ako 34 mesiacov. Súdne konanie spolu so správne m konaním vedeným CPP trvá už 36 mesiacov. Podľa sťažovateľa nejde o právne ani fakticky zložitú vec, keďže predmetom právneho posúdenia je otázka, či žalovaný mohol ním vydané rozhodnutie o odmietnutí priznania právnej pomoci založiť na dôvode zjavnej bezúspešnosti sporu z dôvodu krátkej lehoty na poskytnutie právnej pomoci. Sťažovateľ sám svojím správaním nezapríčinil predĺženie napadnutého konania. Sťažovateľ vedie proti žalovanému na správne m súde niekoľko ďalších vzájomne súvisiacich konaní. V niektorých z nich nie je právne zastúpený, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že CPP rozhodlo buď o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci, alebo o odňatí nároku na poskytnutie právnej pomoci. Pre sťažovateľa je podstatné, aby napadnuté konanie bolo skončené, keďže by tým získal právnu istotu svojho postavenia (v otázke nároku na právnu pomoc).

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných priet'ahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

6. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup

samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

7. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie vo veci všeobecnej správnej žaloby o preskúmanie rozhodnutia CPP o predbežnom neposkytnutí právnej pomoci. Svojou povahou ide o vec patriacu do štandardnej súčasti rozhodovacej agendy správnych súdov, pričom nejde o vec, ktorá by spadala do okruhu konaní, pri ktorých sa vyžaduje osobitná rýchlosť konania, ako to je napríklad vo veciach maloletých či v pracovnoprávných sporoch, či v konaniach o správnych žalobách vo veciach sociálneho zabezpečenia (m. m. III. ÚS 470/2024). Vec sťažovateľa sa nejaví právne či skutkovo zložitá.

8. Z prehľadu vo veci vykonaných úkonov nevyplýva, že by sťažovateľ svojím správaním významne prispel k predĺženiu napadnutého konania. Na druhej strane sťažovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by sa aktívne domáhal pokračovania v konaní, a táto skutočnosť nevyplýva ani z predloženého spisu správneho súdu. Skutočnosť, že si v konaní nehájil svoje práve, neindikuje naliehavosť stavu právnej neistoty sťažovateľa.

9. K samotnému postupu správneho súdu ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie vo veci samej pred správnym súdom trvalo od podania správnej žaloby (v máji 2022) ku dňu doručenia ústavnej sťažnosti (marec 2025) 34 mesiacov. Správny súd po podaní žaloby vykonal prvotné procesné úkony a od júla 2022 až do podania ústavnej sťažnosti zostal nečinný. V apríli 2025 bol nariadený termín verejného vyhlásenia rozsudku, ktorý bol vyhlásený 29. mája 2025. V auguste 2025 sťažovateľ podal proti rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť.

10. V rámci kritéria významu sporu pre sťažovateľa ústavný súd zohľadnil špecifikum spočívajúce v reťazení žiadostí sťažovateľa o poskytnutie právnej pomoci a na tieto žiadosti nadväzujúcich konaní, ktoré právnou neistotu sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti subjektívne oslabujú. Z popisu sledu žiadostí sťažovateľa o právnu pomoc vyplýva, že sťažovateľ chcel pôvodne podať prvú žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku o zaplatenie sumy 68,09 eur s príslušenstvom, ktorá nespĺňala hranicu hodnoty sporu. Proti nepriznaniu právnej pomoci v tejto veci sťažovateľ podal druhú správnu žalobu, ktorá bola odmietnutá pre prekážku litispendencie z dôvodu jej duplicitného podania. V súvislosti s podaním kasačnej sťažnosti proti odmietnutiu žaloby sťažovateľ požiadal o právnu pomoc, ktorá mu poskytnutá nebola a jej neposkytnutie chcel opäť napadnúť ďalšou (tretou) správnu žalobou, v súvislosti s ktorou žiadal priznať právnu pomoc. Keďže mu táto nebola poskytnutá, podal štvrtú žalobu a v súvislosti s ňou požiadal žalovaného o poskytnutie právnej pomoci, ktorá mu nebola priznaná.

11. Ústavný súd konštatuje, že celková dĺžka správneho súdneho konania 34 mesiacov je síce hraničná (m. m. III. ÚS 50/2015), ale stále v medziach ústavnej akceptovateľnosti. Správny súd po podaní ústavnej sťažnosti promptne vo veci nariadil termín verejného vyhlásenia rozsudku (apríl 2025), meritórne rozhodol (máj 2025) a vec je toho času na správnom súde právoplatne skončená.

12. Ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania pred správnym súdom vzhľadom na už uvedené okolnosti nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu